

Arrest

nr. 66 136 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat J. TIELEMAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, Tchamba als etnie te hebben en moslim te zijn. U bent geboren in Accra op 31 december 1993. U beweerde minderjarig te zijn.

*Op 3 februari 2010 diende u een **eerste asielaanvraag** in. Op 31 maart 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, daar België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.*

*Op 29 november 2010 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het interview op het CGVS (dd. 26/1/2011) verklaarde u dat u sinds augustus 2007 een relatie had met (E.A.M.). (E.) was christen en haar vader, (A.M.), is pastoor. De vader van (E.A.M.) had haar al aan een christelijke man uitgehuwelijkt. Dit was voor jullie geen bezwaar om de relatie verder te zetten*

en u vroeg (E.A.M.) ten huwelijk. (E.) raakte zwanger van u en haar ouders dreigden haar te doden. Jullie zochten naar een oplossing voor het probleem en uw vriend (Ab.R.) zei dat hij een traditioneel medicament kende dat een abortus zou veroorzaken. (E.A.M.) nam het medicament in bij (Ab.R.) thuis. Ze werd ziek en ging wat later naar huis. De dag nadien kreeg u telefoon van (Ma.W.), de persoon bij wie u inwoonde. Hij zei dat de familie van (E.A.M.) zijn huis aanviel en dat ze achter u vroegen. Toen wist u dat (E.A.M.) overleden was. (Ab.R.) ging naar (Ma.W.) om de zaak te bespreken en deze laatste gaf geld mee opdat u het land zou kunnen ontvluchten. Rond augustus – september 2008 verliet u Ghana per schip. Wat later kwam u in Griekenland toe, waar u acht tot negen maanden bleef. Vervolgens nam u een vliegtuig tot Frankrijk en de trein tot België, waar u in november 2009 toekwam.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de familie van (E.A.M.), omdat ze overleden zou zijn bij een poging om abortus te plegen, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen bedenkingen gemaakt worden betreffende uw minderjarigheid.

U verklaarde dat u op 31/12/1993 geboren werd te Accra (gehoor CGVS, p.2). Verder legde u een gecertificeerde kopie van een geboorteakte neer waar op staat dat u op 31/12/1993 geboren werd te Accra (zie administratief dossier). Uit een beslissing van de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dd. 16/2/2010 blijkt dat het medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 10 december 2009, aantoont dat u niet jonger bent dan achttien jaar, maar dat uw vermoedelijke leeftijd op de dag van het onderzoek 22,18 jaar is met een standaarddeviatie van 2,3 jaar (zie administratief dossier). De door u neergelegde gecertificeerde kopie van een geboorteakte, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Toen u met deze resultaten geconfronteerd werd tijdens het gehoor op het CGVS, lachte u dit weg en zei u dat het niet waar is en dat u niet akkoord bent met de testen (gehoor CGVS, p.2). Dat u deze beslissing aanvocht bij de Raad van State en er nog geen antwoord kwam, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, daar dit beroep niet schorsend werkt. Bovendien dienen een aantal bedenkingen geformuleerd te worden bij uw verklaringen betreffende de problemen die u beweerde te hebben gekend in Ghana.

U gaf aan dat u sinds augustus 2007 een relatie had met (E.A.M.). U gaf aan dat u een tijdje na uw eerste ontmoeting met (E.) vernam dat haar vader, (A.M.), haar al aan een christelijke man had uitgehuwelijkt. (E.) gaf daarbij aan dat ze niet van deze man hield (gehoor CGVS, p.7-8). U wist echter niet meer aan wie uw vriendin werd uitgehuwelijkt en evenmin wist u sinds wanneer (E.) aan hem werd uitgehuwelijkt (gehoor CGVS, p.7-8). Verder wist u evenmin hoe oud de man was waarmee (E.) moest huwen en u wist niet of hij reeds meerdere vrouwen had, omdat u, naar u verklaarde, er niet in geïnteresseerd was (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of u over de uithuwelijking sprak met uw vriendin, gaf u aan dat ze er niets meer over zei en dat u er ook niet achter vroeg (gehoor CGVS, p.8). Het is merkwaardig dat u zo weinig weet over de man aan wie uw vriendin uitgehuwelijkt werd en dat u er ook niet achter vroeg, des te meer daar u aangaf dat jullie verliefd waren (zie gehoor CGVS, p.7) en van elkaar hielden en dat jullie wilden trouwen (zie gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat jullie de relatie niet stopzetten, omdat jullie veel van elkaar hielden (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd of jullie aan het gedwongen huwelijk trachtten te ontkomen, gaf u ontwijkend aan dat u (E.A.M.) ten huwelijk vroeg. Toen u gevraagd werd of u naar een organisatie ging die vrouwen beschermt tegen gedwongen huwelijken, gaf u aan van niet, omdat jullie er niet aan dachten. Toen u gevraagd werd of jullie op een andere manier trachtten om aan het gedwongen huwelijk te ontkomen, gaf u ontwijkend aan dat jullie wilden huwen, maar dat het probleem bij haar familie zat. Toen u gevraagd werd of u trachtte met de vader van (E.A.M.) te praten, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.8). Niet alleen is uw kennis betreffende de man aan wie Esther uitgehuwelijkt werd erg beperkt, u trachtte bovendien niet om iets te doen tegen het gedwongen huwelijk van (E.), maar zette gewoon de relatie verder. Dat u niets aan deze problematische situatie die jullie relatie ondermijnde trachtte te doen, is weinig geloofwaardig van iemand die aangaf met zijn vriendin te willen huwen.

U gaf verder aan dat u in augustus 2008 vernam dat (E.) drie maanden zwanger was van u en dat u het kind wilde houden, maar dat u verward raakte door de druk van haar ouders (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of u eraan dacht om met haar ouders te praten over het feit dat jullie wilden huwen en dat jullie het kind wilden houden, ontweek u de vraag door te stellen dat de mensen u niet wilden zien. Toen u daarop gevraagd werd of u trachtte met haar ouders te praten, gaf u aan van niet, omdat ze niet van u moesten weten (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd waarom jullie niet probeerden van

huis weg te vluchten, gaf u aan dat jullie wel wilden, maar dat (E.) angst had en niet wist waarheen te vluchten (gehoor CGVS, p.10). U gaf verder aan dat u en (E.) verward waren en abortus wilden. U contacteerde echter geen arts of ziekenhuis, maar u vertrouwde op een traditioneel medicament dat de vader van uw vriend (R.) u zou geven. Toen u verder gevraagd werd waarom u niet naar een arts of ziekenhuis ging voor deze medische zaak, maar u wel vertrouwde op een traditioneel medicament, gaf u aan dat de vader van (R.) veel van traditionele medicamenten kent en u geloof in hem hebt (gehoor CGVS, p.10). Uit bovenstaande blijkt dat u – zelfs nadat u uw vriendin (E.) zwanger maakte – niets ondernam om te trachten jullie kind te behouden, maar dat u integendeel een vriend opzocht om abortus te plegen. Dit is op zijn minst verwonderlijk te noemen van iemand die aangaf met zijn vriendin te willen huwen én het kind te willen houden.

U gaf verder aan dat u bij (Ab.R.) thuis het traditioneel medicament aan (E.) toediende en dat ze wat later ziek naar huis ging. De dag nadien kreeg u telefoon van (Ma.W.), de persoon bij wie u inwoonde, en hij zei dat de familieleden van (E.A.M.) zijn huis aanvielen en naar u vroegen, waaruit u afleidde dat (E.A.M.) overleden was (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd of (E.) overleed op de dag dat ze het medicament kreeg, gaf u aan dat u niet wist wanneer ze overleed, maar dat haar familie de dag nadien naar het huis van (Ma.W.) kwam. Toen u gevraagd werd of u er wel zeker van was dat uw vriendin (E.) overleden is, gaf u ontwijkend aan dat u zag hoe haar ogen stonden toen ze naar huis ging (gehoor CGVS, p.11). Overigens gaf u aan dat u vanuit België contact had met (Ma.W.) en dat deze u niet vertelde dat de politie u zocht, wat ze redelijkerwijze wél zouden doen indien u daadwerkelijk verdacht werd van medeplichtigheid aan de door u beweerde dood van uw vriendin (E.) (gehoor CGVS, p.12). Uit bovenstaande blijkt dat u niet met zekerheid weet dat uw vriendin (E.) overleden is. Toen u verder gevraagd werd of u – na de door u beweerde dood van uw vriendin (E.) – problemen kende in Ghana, ontweek u de vraag door te stellen dat hun dochter dood is door u en dat dit uw probleem is (gehoor CGVS, p.11). Uit uw verklaringen komt nergens naar voor wat de familie van (E.) precies van u wilde en waarom ze u zochten.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen betreffende de vermeende vervolging door de familie van (E.) weinig geloofwaardig zijn, daar ze weinig aannemelijk, vaag en op zijn minst bedenkelijk te noemen zijn.

Bovendien ging u in Ghana niet naar de politie of zocht u er geen advocaat op, omdat u angst had, daar u, naar u beweerde, medeplichtig geacht werd aan haar dood (gehoor CGVS, p.11). U gaf verder aan dat u niet trachtte om in Ghana bescherming te zoeken, omdat u angst had. U trachtte verder niet om elders in Ghana te gaan wonen, daar u niet wist waar u te verstoppen, u geen familie hebt en de christenen talrijk zijn in Ghana (gehoor CGVS, p.12). Van iemand die daadwerkelijk vervolging vreest door de familie van zijn vriendin, mag verwacht worden dat hij de bescherming inroept van de ordediensten in zijn land. Verder mag ook aangenomen worden dat indien u vreesde medeplichtig geacht te worden aan de dood van (E.), u toch al iets van juridische ondersteuning zou gezocht hebben bij een advocaat. Dat u naliet dit te doen ondermijnt verder de ernst van uw vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat u geen ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde gecertificeerde kopie van een geboorteakte werd hogerop besproken en wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: “De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en haar Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid”.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij

wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2°, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn enige middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij voert aan dat onvoldoende aandacht werd besteed aan zijn jonge leeftijd en zijn aannemelijke verklaringen en dat op geen enkel ogenblik het voordeel van de twijfel werd verleend. De resultaten van het leeftijdsonderzoek zijn betwistbaar nu zij in strijd zijn met de gecertificeerde kopie van de geboorteakte die hij neerlegde en volgens welke hij is geboren op 31 december 1993. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) legt dit stuk naast zich neer, zonder de authenticiteit ervan te betwisten. Het CGVS erkent zo dat verzoeker zijn identiteit bewijst met voormeld stuk doch baseert zich wel op een leeftijdsonderzoek dat hiertegen ingaat. Het CGVS hecht aan dit stuk onvoldoende belang en achtte het zelfs niet nodig de authenticiteit ervan te onderzoeken. Volgens een uitspraak van 25 februari 2008 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt heeft het stuk overeenkomstig artikel 46 BW en artikel 27 WbIPR een grotere bewijswaarde dan het medische leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. Verzoeker wijst erop dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zelf de authenticiteit aantoot. Zo wordt een dubbele bewijslast op hem gelegd. Hij verwijst in dit kader naar een advies dat door UNHCR werd verstrekt op 8 juli 2008 inzake een Afghaanse asielzoeker. Tevens haalt hij een aantal opmerkingen aan die door de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren werden geformuleerd in zijn advies over de techniek van leeftijdsbepaling. Voorts leidde de betwifelbare betrouwbaarheid van de verschillende testen en de verschillen tussen verschillende ziekenhuizen tot een parlementaire vraag. De betwistbaarheid van de leeftijdstest klemt des te meer daar verzoeker een beroep indiende bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en de Raad van State zich hierover nog niet heeft uitgesproken.

Wat betreft het gebrek aan kennis dat hem wordt verweten aangaande de man aan wie E. werd uitgehuwelijkt, stelt verzoeker dat E. en hij het zelden hadden over deze man. Ze waren een koppel en verliefd en verkozen om zo weinig mogelijk te denken aan het probleem van de uithuwelijking.

Het is allesbehalve eenvoudig de weg te vinden naar organisaties die vrouwen beschermen tegen gedwongen huwelijken. De bestreden beslissing suggereert dat er overal dergelijke organisaties zijn en dat deze evident te contacteren zijn. Dit is niet het geval. Verzoeker en E. waren nog erg jong op het moment van de feiten en het is niet vanzelfsprekend dat jonge mensen op rationele wijze de efficiëntste hulpmiddelen kunnen benutten.

Waar hem wordt verweten dat hij 'verwonderlijk' zou hebben gehandeld herhaalt verzoeker dat hij en E. erg jong waren op het moment van de feiten. Men kan niet van jonge mensen verwachten dat zij op dezelfde logische wijze zouden handelen als een volwassene. Door zijn gedrag als 'verwonderlijk' te bestempelen maakt de bestreden beslissing een waardeoordeel doch kan zij niet uitsluiten dat het relaas geloofwaardig is.

Verzoeker citeert een passage uit het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van januari 1992 van het UNHCR die stelt dat aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegund zodra het asielrelaas coherent werd verteld. Tevens verwijst hij inzake het voordeel van de twijfel naar de '*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*' van 16 december 1998 van het UNHCR. Verzoeker heeft een begin van bewijs geleverd en zijn identiteit en leeftijd aangetoond met zijn geboorteakte. Het CGVS laat na enig onderzoek of tegenbewijs te leveren. Bovendien heeft verzoeker een coherent relaas verteld. De bestreden beslissing baseert zich op vage argumenten en vermoedens om de vluchtelingenstatus te weigeren. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing zich niet kan baseren op loutere vermoedens. Ter staving verwijst verzoeker naar de *Assessment of credibility in claims for refugee protection* van 31 januari 2004 van de Immigration and Refugee Board of Canada.

Verzoeker stelt gezien het voorgaande te hebben aangetoond in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar hij in onderhavig verzoekschrift de resultaten van het leeftijdsonderzoek tracht aan te vechten, erop wijst dat hij een gecertificeerde kopie van zijn geboorteakte heeft neergelegd en de commissaris-generaal verwijt dat deze voormeld stuk zonder de authenticiteit hiervan te onderzoeken naast zich neer legde, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid tegen deze beslissing beroep in te stellen bij de Raad van State. Volgens zijn verklaringen en deze van zijn advocaat heeft verzoeker van deze wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid gebruik gemaakt en beroep ingediend bij de Raad van State. De Raad van State heeft zich over het beroep echter nog niet uitgesproken en het betreft geen schorsend beroep (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5; administratief dossier, stuk 6, p.2).

Bijgevolg blijft de beslissing van de Dienst Voogdij gelden. Uit deze beslissing blijkt dat, daar waar verzoeker voorhield geboren te zijn op 31 december 1993, op basis van het medisch onderzoek dat op 10 december 2009 werd uitgevoerd werd geconcludeerd dat met redelijke zekerheid kan worden gesteld dat verzoeker op die datum de leeftijd van 18 jaar reeds had bereikt. Zijn vermoedelijke leeftijd was 22,18 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. De gecertificeerde kopie van verzoekers geboorteakte werd reeds voorgelegd aan de Dienst Voogdij en bij de oordeelvorming betrokken. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat dit document werd onderzocht op zijn authenticiteit en dat hierbij geen anomalieën werden vastgesteld. De Dienst Voogdij besliste echter dat het document, gezien de afwijking tussen de leeftijd van de medische test en de leeftijd vermeld op het document meer dan 3,5 jaar betreft, niet in staat is het resultaat van het medisch onderzoek te weerleggen en oordeelde dienvolgens dat verzoeker als meerderjarige diende te worden beschouwd (administratief dossier, stuk 4). Overeenkomstig het "*privilège du préalable*" wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. In acht genomen dat het de bedoeling van de wetgever was de asielprocedure snel te doen verlopen, kan niet worden aangetoond dat de commissaris-generaal het

zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden hebben door een beslissing te nemen alvorens de Raad van State zich te dezen had uitgesproken.

De commissaris-generaal motiveert met recht dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde betreffende de gedwongen uithuwelijking van zijn vriendin E. aan een christelijke man, nochtans een essentieel element in zijn voorgehouden asielrelaas. Zo kon hij de naam van de man aan wie E. zou zijn uitgehuwelijkt doch waarvan zij niet moest weten niet geven. E zou deze aan hem wel hebben verteld, doch verzoeker onthield hem niet (*ibid.*, p.7-8). Evenmin bleek hij in staat te preciseren sedert wanneer hij zou hebben geweten dat E. was uitgehuwelijkt of sedert wanneer zij was uitgehuwelijkt (*ibid.*, p.8). Voorts wist hij niet welke leeftijd de man had aan wie E. werd uitgehuwelijkt noch of deze al dan niet meerdere vrouwen had en antwoordde hij, hiernaar gevraagd: *"Ik ken zijn leven niet. Ik ben er niet in geïnteresseerd. (E.) interesseert me, die man niet"* (*ibid.*, p.9). Verzoeker zou het daarenboven met E. niet hebben gehad over het feit dat zij werd uitgehuwelijkt doch stelde dat zij het hierover verder niet hadden en verklaarde: *"ze zei het me niet en ik vroeg het ook niet"* (*ibid.*, p.8). Verzoeker trachtte voormelde manifeste onwetendheden in zijn hoofde te vergoelijken door te stellen dat hij en E. verkozen om zo weinig mogelijk te denken aan het probleem van de uithuwelijking, doch deze verklaring kan niet worden aangenomen aangezien het louter bestaan van deze persoon een bedreiging vormt voor verzoekers relatie met E.. Het is in het geheel niet aannemelijk dat hij, indien zijn problemen op de waarheid zouden berusten, dermate weinig zou weten over de man aan wie zijn vriendin was uitgehuwelijkt en hiernaar niet zou hebben gevraagd, te meer daar hij aangaf dat zij verliefd waren, van elkaar hielden en zelfs met elkaar wilden trouwen, alsmede dat zij de relatie na de uithuwelijking van E. niet stopzetten omdat zij zoveel van mekaar hielden (*ibid.*, p.7-8).

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het dossier tevens met recht dat het weinig geloofwaardig is dat, indien verzoeker en E. met elkaar wilden huwen en van elkaar hielden, zij niets trachtten te doen aan de problematische situatie die hun relatie ondermijnde. Verzoeker gaf, gevraagd of zij aan het gedwongen huwelijk trachtten te ontkomen, ontwijkend aan dat hij zei dat hij met E. wilde huwen. Hij gaf aan dat zij niet naar een organisatie gingen die vrouwen helpt ontkomen aan gedwongen huwelijk omdat zij hieraan niet dachten. Gevraagd of zij op een andere manier probeerden aan het gedwongen huwelijk te ontkomen antwoordde hij opnieuw ontwijkend dat zij wilden huwen maar dat het probleem bij haar familie zat. Verzoeker stelde verder niet te hebben geprobeerd met de vader van E. te praten. Waar hij voorgaande vaststellingen trachtte toe te schrijven aan zijn jeugdige leeftijd kan vooreerst worden gewezen op de hoger reeds gedane vaststellingen dienaangaande. Hoe dan ook kan ook van iemand van jeugdige leeftijd worden verwacht dat deze in verzoekers voorgehouden situatie minstens enige poging zou ondernemen teneinde zijn vriendin te helpen ontkomen aan een gedwongen huwelijk. Verzoekers blote en algemene bewering dat organisaties die vrouwen beschermen tegen gedwongen huwelijken niet overal voorkomen en niet evident te contacteren zijn kan evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Hij gaf immers bij het CGVS niet aan dat hij niet naar dergelijke organisatie ging omdat deze niet bestaat doch wel omdat hij hieraan niet dacht (*ibid.*, p.8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze mogelijkheid minstens zou overwegen.

Verzoeker legde voorts vage verklaringen af omtrent de directe oorzaak van zijn problemen daar waar hij niet kon aangeven sedert wanneer zijn vriendin E. zwanger was; in dit kader stelde de dag te zijn vergeten waarop zij hem meedeelde dat zij drie maanden zwanger was en niet verder kwam dan aan te geven dat zij dit zei in augustus of september 2008 (*ibid.*, p.9). Bovendien motiveert de commissaris-generaal in dit kader terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, ondanks dat hij met E. wilde huwen en het kind wilde houden, opnieuw niets zou hebben ondernomen en niet zou hebben getracht het kind te behouden, doch integendeel een vriend opzocht om abortus te plegen. Hij zou niet hebben geprobeerd met haar ouders te praten over het feit dat zij wilden huwen en het kind wilden houden. Evenmin probeerden zij weg te vluchten. Verzoeker gaf aan dat zij dit wel wilden doch dat E. angst had en niet wist waarheen te vluchten, hetgeen geen afdoende verklaring is. Verzoeker komt wederom niet verder dan een verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd. Wederom kan in dit kader worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen omtrent deze leeftijd. Daarenboven kan hoe dan ook eveneens van een persoon van een jeugdige leeftijd redelijkerwijze worden verwacht dat deze, indien hij wilde huwen met zijn vriendin en hun kind wilde houden, minstens enige poging zou ondernemen teneinde een concrete oplossing te vinden voor hun problemen alvorens te besluiten tot een abortus.

Tevens blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij (i) niet kon aangeven wanneer E. precies zou zijn overleden aan het medicijn dat zij toegediend kreeg; (ii) nog contact had met M.W. in Ghana en dat deze hem niet vertelde dat de politie hem zocht, wat ze redelijkerwijze wel zou doen indien hij zou worden verdacht van medeplichtigheid bij de dood van zijn

vriendin; (iii) zelfs niet met zekerheid bleek te weten dat E. daadwerkelijk zou zijn overleden; (iv) de vraag ontweek of hij na de beweerde dood van E. in Ghana nog problemen ondervond en middels zijn verklaringen niet duidelijk maakte wat de familie van E. precies van hem wilde of waarom ze hem zochten. Verzoeker betwist voormelde vaststellingen niet, zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

Tot slot stelt de commissaris-generaal met recht vast dat verzoeker in Ghana niet naar de politie ging, er evenmin een advocaat opzocht, niet trachtte bescherming te verkrijgen in Ghana en evenmin probeerde om elders in Ghana te gaan wonen. Opnieuw vormt verzoekers jeugdige leeftijd, gelet op de hoger gedane vaststellingen hieromtrent, hiervoor geen verklaring aangezien van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat deze, indien hij daadwerkelijk vervolging vreest door de familie van zijn vriendin, de bescherming inroept van de ordediensten in zijn land, alsmede dat deze, indien hij vreest medeplichtig te worden geacht aan haar dood, toch al iets van juridische ondersteuning zou hebben gezocht bij een advocaat. Dit klemt des te meer daar verzoeker wel de zelfredzaamheid kan opbrengen om internationale bescherming te verzoeken middels het indienen van een asielaanvraag.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas. Derhalve kan niet worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 3.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.2.6. Verzoekers enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS